UKRAINIAN LABOR NEWS
Published semi-weekly by
The Ukrainian Labor News Ass'n
cor. Pritchard & McGregor Sts.,
Winnipeg, Man.
Subscription $4.00 a year.
Telephone: St. John 1465

"УКР. РОБІТНИЧІ ВІСТИ"
часопись для робочого люду — виходить два рази в тиждень виходом Видавничого Стоваришення Українських Робітничих Вістий.
Передплата $4.00 на рік.
Редакція за оголошеня не відвічає.
Адреса:
UKRAINIAN LABOR NEWS
cor. Pritchard & McGregor Sts.
Winnipeg, Man.

ДВА ТАБОРИ.

На Україні, як і всюди по цілім світі, є бідні і богаті, є ситі і голодні, є гарно вбрані і обдерті, є такі, що цілий свій вік в поті чола працюють, а є й такі, що лише з чужої праці жиють. От візьмім хоч би такого бувшого гетьмана Скоропадського, або ґрафа Тишкевича, або ґрафа Шептицького, або барона Василька, або якого першого ліпшого поміщика, або якого походячого з інтеліґентної родини адвоката, професора, попа і т. д. — що він може мати спільного з тим Українцем, котрий служить на панськім фільварку, або працює десь в фабриці, або їде за границю на зарібки, або і має морґ або два поля? Що мають спільного ті попередні з сими послідними? Нічого! Хіба одну мову. Тай то той панський форналь здебільшого не вміє ні читати ні писати і навіть правильно по українськи говорити. Бо й коли мав він час навчити ся єсли ціле своє житє від ранної молодости він провів при праці на пана! Він сему не винен, що навіть не знає правильно по свойому говорити. Про читанє української літератури нема вже навіть і мови. А в той час бувший гетьман Скоропадський, чи ґраф Тишкевич, чи ґраф Шептицький, або барон Василько — рідко коли й балакає по українськи, хиба як сего вимагає потреба, а позатим говорить так, як йому випаде, залежить від окруженя, в якому находить ся. Отже навіть і мови майже не мають спільної, зглядно нею не користують ся однаково український пан і український пролетар. А поза мовою вони не мають нічого спільного. Оден жиє житєм пана, другий — житєм раба. Але Українцями вони є обидва. Мало того. Того неграмотного Українця пролетара ніхто не знає, хоч він і утримує українського і всякого иншого пана, хоч він і становить дійсний український народ, дійсну Україну. В той час, як Скоропадський, або ґраф Тишкевич, або ґраф Шептицький — ще й уважає себе великим українським патріотом, про него знає цілий світ, він разом з другими подібними собі уважає себе дійсною Україною. І так є дві Україні: одна панська, а друга — пролетарська.

І не лише є дві Україні. Є й дві Росії, дві Польщі, дві Німеччині, дві Франції, дві Італії, дві Анґлії, дві Америці, дві Канаді і т. д. Коли би хто хотів заперечити сей факт, то йому се не вдасть ся. Всюди люди, без ріжниці народности, релігії чи раси, поділені на дві клясі: на богатих і бідних, на тих, що все працюють і всіх утримують а нічого не мають, і на тих, що нічого не роблять, лише забирають працю других. Сі дві клясі ведуть між собою безнастанну боротьбу. І тому ми читаємо все, що там страйк, там заворушенє, там бійка і т. д. Се діеть ся по всіх закутинах земної кулі. За що те все? За виборенє якихось мізерненьких прав, за підвисшенє платні, за зменшенє годин праці. Се все клясова боротьба. Переважно вона ведеть ся серед двох кляс одної і тої самої народности. Здавалоб ся на перший погляд — чому їм не годити ся між собою, чого сварити ся, чого бити ся? Вони-ж одної матери діти. Вони-ж одної народности. Так ні, вони деруть ся. Значить ся, клясові інтереси стоять висше всего, і коли в жолудку порожно, то починаеть ся боротьбу проти клясового противника, зовсім не дивлячи ся на те, що він тої самої народности.

І так цілий світ поділений на два великі табори. В однім і другім таборах є люди всіх народностий на земній кулі. Або кожда народність є розділена між сих два табори.

Візьмім за примір хочби Росію. Є Росія совітська. Се робітники і бідні селяни Росії. Вони кажуть, що не мають нічого спільного з своїми по народности панами, ґрафами, князями, царами — і понаганяли їх на чотири вітри. За те вони кажуть, що їх братами є робітники цілого світа, хоч вони і не російської народности. І не лише кажуть вони се словом, ні, — вони доказують се й ділом. Три роки доходить як вони зводять геройську, найтяжшу в історії людства боротьбу, не лише за своє власне щастє, але за щастє всіх поневолених, за щастє пролетарів цілого світа. А знова свідомий клясово пролетаріят цілого світа бачить в російських пролетарах своїх братів, дивить ся на червону Москву, як на сходяче сонце свободи для пролетаріяту цілої земної кулі. Нема такого місця на землі, де-б не було чути про большевизм, помимо того, що його так дуже переслідують, нема такого місця, де-б не було симпатиків совітської Росії. Се мусить признати кождий, ворог і приятель большевизму. Що се є? Чи є яка національна звязь межи робітниками всіх народностий і російськими робітниками? Ні, се клясова звязь. Се спільність інтересів. Се один клясовий фронт, один пролетарський табор. Його становлять пролетарська Росія і ціла пролетарська земна куля.

Є також і друга Росія. Се Росія панська, Росія народних галапасів. Правда, її прогнала пролетарська Росія, та про те вона є. Вона живе по Парижах, Берлінах, Віднях, Царгородах, Лондонах, Ню Йорках і т. д. Ви скажете, що се не Росія, що се купка панів або панських наганячів вигнанців, які нікого не репрезентують? Помиляєтесь. Читайте пресу не якраз буржуазну, але й "соціялістичну", і переконаєтесь, що справа стоїть інакше. В Парижі є "російська амбасада", є чи зглядно була "російська мирова делеґація", є "російське пресове бюро", "російська преса" і т. д. Те саме на меншу скалю знайдете в Берліні, Відни, Царгороді та инших містах. Яку "Росію" заступають сі "амбасади", "делеґації", "бюра", "місії" і т. д.? Вони заступають панів Сазанова, Маклакова, Бурцева, Мілюкова і ще кількох "політиків" та царських ґенералів — от і все! Самі є по тих "амбасадах" та "делеґаціях" та "бюрах" — і самі себе заступають. Заступають себе і тих "покривджених" народних трутнів, що їх вигнав з власного краю російський працюючий народ. Російського народу вони не заступають, бо він не вибирав їх своїми заступниками і нікуди їх заступати себе не посилав. Але проте вони є Росіянами. І світ, очевидно, буржуазний, а навіть "соціялістичний" (в знаках наведеня), уважає їх за Росію, розуміеть ся за панську. І тому ми читаємо в пресі, що такий то а такий державний муж Франції, Анґлії чи Америки мав конференцію з таким то а таким російським "дипльоматом". Або що "російська делеґація" зложила таку то а таку заяву, або внесла такий і такий протест, або поставила таке то домаганє. Се все робить ся в імени "Росії". А та "Росія" складаеть ся лише з кількох політиків старої Росії, що жиють на вигнаню. Однак помимо того буржуазний світ уважає їх дійсною "Росією", уважає їх за своїх братів.

Навіть такий "демократичний народ" як галицькі українські націонал-демократи вели в Парижі переговори з ніякого не репрезентуючими Сазановим та Маклаковим, себто після їх розуміня з "Росією". Вони знали, до котрої "України" вони себе зачисляють і тому пішли до такої самої "Росії".

А ґенерал Денікін куди помандрував? Хіба Лондонці, до котрих він поїхав, одної з ним народности? Ні, — але ті Лондонці, що його до себе приняли, одної з ним кляси.

Денікін іде до своїх приятелів в Анґлії, а анґлійська робітнича делеґація їде до пролетарської Росії і анґлійський пролетаріят стає в обороні російського пролетаріяту. В той самий час анґлійський пролетаріят веде боротьбу з своїми по народности капіталістами. Значить — не один національний фронт, а один пролетарський фронт. Значить, є дві Росії і дві Анґлії.

Таке саме з Польщею, Німеччиною, Італією, Францією, Америкою і всіма иншими. В кождім краю пануюча буржуазна кляса переслідує своїх по народности пролетарів, а робить союз і братає ся з чужою по народности буржуазією — проти свого таки по народности пролетара. Знова пролетар зводить боротьбу з своєю по народности буржуазією і бачить своїх братів в таких самих як він пролетарах других народностий і стає з ними спільно до боротьби — проти своєї по народности буржуазії. Значить, є дві непримиримі клясі в кождім краю, або кождий край, кождий нарід є поділений на два ворожі собі табори.

І так як в кождім народі працююча кляса, пролетаріят бореть ся проти своєї по народности буржуазії і йде разом з пролетаріятом цілого світа, а буржуазія знова визискує свій по народности пролетаріят і лучить ся також з буржуазією цілого світа, — так само і діяло ся на Україні. Працюючі маси України, або пролетарська Україна борола ся проти панської України, лучила ся з пролетарською Росією а пролетарів цілого світа уважала своїми братами; панська знов кляса України, або панська Україна не хотіла віддати свому по народности сільському і міському пролетаріятови землі і фабрик, не хотіла віддати йому в руки влади, а коли він і одне і друге почав від неї відбирати силою, вона (панська Україна) побігла до чужої по народности буржуазії по оружну поміч проти свого по народности працюючого народу. І так панська Україна кликала собі на поміч проти пролетарської України полчища німецького кайзера, хотіла покликати на поміч, але було вже за пізно, війська реакційної імперіялістичної Франції, лучила ся з погромницькими бандами царського опричника Денікіна і вкінци — закликала на Україну банди шляхоцько-буржуазної Польщі, того найбільшого ворога українських працюючих мас і українського народу взагалі. Всі ті сили, що кликала їх собі на поміч панська Україна проти свого по народности пролетаріяту, проти пролетарської України — були по народности чужі для панської України. Однак панська Україна, як і всяке инше панство, як і буржуазна кляса всіх країв і народів, кликала ті сили, щоби лише боронити свої клясові інтереси, щоби приборкати свій по народности пролетаріят — пролетарську Україну. Та не помогло нічого панській Україні. Її нічого не вратувало. Посіду над нею віднесла пролетарська Україна.

Боротьба між двома таборами на цілім світі — пролетарським і панським — триває дальше і буде тревати доти, доки не віднесе остаточної побіди пролетарський табор. Той час наближаеть ся. (А.)

Анґлійська соціялістична делеґація до Росії.

З рамени анґлійської соціялістичної партії, яка належить до III. Інтернаціоналу, виїхала до Росії делеґація під проводом Квелча, сина померлого вже анґлійського соціяліста.

З'ЇЗД УКРАЇНСЬКИХ ПОЛОНЕНИХ В НІМЕЧЧИНІ.

Дня 12. червня відбув ся в Берліні з'їзд українських полонених. Прибуло 17 делеґатів з таких таборів: Альтдам, Гамельбурґ, Гамельн, Губен, Заган, Зальцведель, Кросен, Мерзебурґ, Мінхеберґ, Нойгамер, Штарґард, Штроймор і Целе.

На зборах були виголошені доклади: а) про політичне положенє, б) про відправку полонених домів і в) звідомленє товаришів прибувших з таборів.

По першій точці дневного порядку була ухвалена така постанова:

I. Про політичне становище.

З'їзд представників українських громад у таборах полонених в Німеччині, а то: Альтдам, Гамельбурґ, Гамельн, Губен, Заган, Зальцведель, Кросен, Мерзебурґ, Мінхеберґ, Нойгамер, Штарґард, Штроймор і Целе, заступаючи інтереси 16 тисяч чоловік полонених, ухвалив на своїх зборах дня 12. червня 1920 ось що:

Стоючи на ґрунті інтересів тільки українських робітників і бідних селян, яким тільки соціяльна революція принесе повне визволенє із соціяльної й національної неволі та тільки диктатура пролетаріяту зможе забезпечити їм права й волю перед все зажерливим апетитом світового капіталу, з'їзд визнає, що єдиним правним устроєм на Україні має бути пролетарська Радянська Українська Республика в союзі зі всіма радянськими республиками, які вже тепер є та які ще повстануть.

З'їзд звертаеть ся до німецьких робітників, щоби вони рішучо зажадали від німецького правительства, більше не визнавати купки українських авантурників і шахраїв, що іменують себе українськими посольствами, фінансовими представництвами, місіями та комісіями.

З'їзд постановив звернути ся до німецького правительства з представленем, не визнавати всіх представництв "Української Народної Републики", в тому числі й "Української Військово-Санітарної Місії для справ полонених", бо ні український народ на Україні, ні полонені в Німеччині їх зовсім не признають своєю владою.

З'їзд представників полонених прохає німецьке правительство, щоби воно не видавало всього того майна, яке має український народ у Німеччині, майно у всякій формі, чи то гроші, чи будинки, чи рухомі предмети, чи другі річи, не видавало його ніяким політичним авантурникам-самозванцям, як послам, місіям і т. д., котрі називають себе представниками "Української Народної Републики", бо такої републики нема, а видало тільки правительству Радянської України.

З'їзд українських полонених заявляє, що полонені не дадуть себе приспати буржуазно-зрадницькими байками про позірну самостійність і незалежність України і супроти націоналістичних кличів української буржуазії та її прихвостнів підносять клич — "пролетарі всіх країн, єднайте ся!"

Хай же сей клич непереможно залунає там, на Україні, і тут, серед нас!

Хай живе справжня самостійність і незалежність українських працюючих мас!

Хай живе справжня самостійність і незалежність російських працюючих мас!

Хай живе братерський союз поміж ними!

Хай живе Українська Радянська Република!

Хай живе Російська Совітська Федеративна Република!

Хай живе Всесвітна Федерація Радянських Републик!

II. Про відправку.

В справі відправки на Україну теж однодушно ухвалений такий проєкт підписки:

Ми низше підписані, військово-полонені таборів Німеччини, уроженці України, сим заявляємо, що ми в ніякому разі не хочемо повертати ся до дому через ту частину України, що перебуває під властею польської шляхти та її прислужника Петлюри.

Ми низше підписані гадаємо тому, що правительство німецької держави припинить всякі зносини з так званою "Укр. Військово-Санітарною Місією", сею купкою дурисвітів-самозванців, за котрою нема нікого з полонених; ми військово-полонені Українці з погордою відкидаємо всяке її зрадницьке посередництво перед німецьким правительством начеб то в наших інтересах, а в дійсности в інтересах польських панів і їхніх українських прихвостнів.

Ми низше підписані визнаємо на Україні лише правительство українських робітників і селян — правительство Української Радянської Републики, котра в братерському єднаню з робітничо-селянською Росією творить з'єдинену Совітську Федерацію Републик.

Отже ми, військово-полонені таборів Німеччини вважаємо себе на рівні з нашими руськими братами громадянами великого робітничо-селянського союзу — громадянами Совітських Федеративних Републик.

Ми військово-полонені Українці таборів поки-що Німеччини визнаємо тому за одинокого представника наших інтересів, представника Російської Совітської Федеративної Републики тов. Копа, одиноко повновласного вести переговори і виробляти умови з правительством німецької держави в справі нашого обміну за військово-полонених Німців, що перебувають на території Рос. Сов. Фед. Републики.

Тов. Копа ми, низше підписані, просимо вжити всіх заходів для як найшвидшого повороту нашого до рідного краю, на робітничо-селянську Радянську Україну.

Сю постанову мають ухвалити на своїх зборах усі громади українських полонених у Німеччині.

На з'їзді був присутним і товариш з Російського Бюра по відправці полонених.

Він охочо давав поясненя про умови, можливість і час відправки домів.

З'їзд висловив своє побажанє, щоби в справі відїзду укр. полонених був негайно утворений контакт поміж Закорд. ґрупою Укр. Ком. Партії в Німеччині та Російським Бюром по відправці полонених з метою полегшеня й прискореня відїзду українських полонених.

Також висловлені були однодушно побажаня мати щонайбільше комуністичної літератури по таборах.

Зі звідомлень товаришів було видко, що клясова свідомість т.т. полонених широко розвинула ся і всі заходи українських контрреволюціонерів заманили на свій бік полонених йдуть на марне.

В СХІДНІЙ ГАЛИЧИНІ.

Віденський "Świt" з 11. червня с. р. містить під повисшим наголовком слідуючу статю:

Події останніх днів живо відбили ся на польськім пролетаріяті Східної Галичини. Напруженє, викликане внаслідок невиносимого положеня, дійшло до найвисшого степеня. Пролетаріят обріхуваний і зароданий буржуазії зрадничою П. П. С. (Польською Партією Соціялістичною) знайшов ся в положеню, з котрого його лише революція може видобути, — однак в Східній Галичині нікчемна політика петлюрівців і її поплечників з українською соціялдемократією ("Вперед") допровадила до такого розгоряченя український пролетаріят, що вже сильно і голосно розлягаеть ся клич за Совітами і за злукою з радянською Україною. А польський пролетаріят Східної Галичини, гноблений брутально жандармами — підносить голову і очікує хвилі, в котрій розібє і порве свої кайдани. Робітник Східної Галичини не має нині можливости завязувати товариства і збирати ся поза рамами П. П. С., позаяк за кождий виступ проти тих запроданців тратить роботу.

Коли голод і нужда доходить до зеніту, Дашинський і спілка посилають робітника на білий фронт проти совітської Росії, щоби він проливав там свою і російських братів кров в обороні капіталізму. Але минув вже той час, коли жовнір позволяв себе катувати і убивати без протесту. На фронті жовніри зачинають орґанізувати жовнірські Ради. Єсли порівнаємо теперішний настрій польського жовніра зі станом перед кількома місяцями, то побачимо велику ріжницю: жовнірські Ради вже є першою ознакою, що дух революції, навіть в тих отуманених, обріханих, кинених на поле смерти, вже віднїс побіду. П. П. С. не дає однак за виграну. Позаяк жовніри енерґічно виступають в обороні своїх Рад, — військові власти не мають відваги їх розвязувати. Примикають отже аґітатори з П. П. С. до жовнірських Рад і виступаючи як соціялісти, старають ся затроїти революційний дух жовнірів. Дезерції цілих відділів є на порядку дневнім. "Не хочемо більше битись, — ідемо до дому, — обіцяли нам землю, а на смерть нас посилають". Отсе клич, який розлягаеть ся з рядів армії.

В краю робітники бачуть і розуміють, що є тільки іграшкою в руках буржуазії і П. П. С. Коли на 1. мая маси Комуністичної Партії вийшли на улиці Варшави, щоби запротестувати проти панованя буржуазно-пепесовської банди, провокатори з П. П. С. напали на них і нищачи відзнаки і прапори демонструючих, розпочали авантуру, щоби дати поліції причину до вміщаня ся.

В Східній Галичині панує всевладно жандармерія. Гуцулів на Покутю, котрі повстали проти страшного утиску, вирізано, а село Жабє спалено. По угоді польської шляхти з Петлюрою, жандармерія на добре починає гуляти, хотячи цілковито знищити пролетаріят. Голод, нужда і незадоволенє попихає щораз більше маси до крайности і час порахунку вже недалекий. Ані П. П. С., ані укр. соц. дем., ані багнети і шибеници не стримають побідного походу революції. Пролетаріят бачить добре де його ратунок.

Germanicus.

З'ЇЗД РІЛЬНИХ РОБІТНИКІВ В ПОЛЬЩІ.

В днях 3—4. червня с. р. відбув ся у Варшаві IV. з ряду з'їзд орґанізації рільних польських робітників, найсильнійшої професіональної орґанізації клясово свідомого польського робітництва, в якому взяло участь 150 делеґатів.

Жива дискусія, місцями дуже бурлива, розвинула ся над справою тактики орґанізації, над засобами клясової боротьби сільського пролетаріяту.

Два напрями стерли ся на з'їзді. Один, лівий, який вказував на се, що йдучи і стоючи на становищу клясової боротьби, професіональна орґанізація повинна разом з другими робітничими орґанізаціями стреміти до сего, щоби в свої руки дістати власть в державі, та утворити уряд рад робітничих делеґатів. І тому орґанізація повинна звертати найбільше уваги на масові виступи, на акції страйків та зірвати раз "з політикою витираня панських передпокоїв".

Сей напрям був за страйком, за поновним принятем викинених з праці товаришів і проти сего, щоби осаджувати їх на арендах або парцельованих землях, бо се затемнює клясову свідомість.

Другий напрям стояв на становищу оборони щоденних інтересів робітництва, використовуючи всі можливі до сего средства, а справу цілковитого визволеня пролетаріяту та способи за нього полишити політичним партіям, до яких повинен належати кождий член професіональної орґанізації.

Більшістю голосів принято резолюцію, в якій стверджуючи, що капіталістична конкуренція, зріст імперіялізму, світова війна довели суспільність та цілий світ до руїни всього економічного житя і що пролетаріят, щоби відновити се житє, мусить взяти владу у свої руки та оперти се житє на усуспільненю варстатів праці. Узнаючи се, з'їзд професіональних робітників вважає себе тільки частиною зорґанізованої робітничої кляси в цілій Польщі та частиною загального світового пролетарського руху і тому беручи активну участь в боротьбі за загальне визволенє, ідучи шляхом клясової боротьби, мусить розвязувати питаня, які висуває перед ним щоденне житє і праця робітництва, щоби зменшити визиск та боронити робітництво, а се поширенем впливів орґанізації та освідомленя мас, використанем здобутих вже прав, заключенем збірних умов, впливом на сойм і законодавство, страйками та боротьбою за кращі умови праці.

Дальші резолюції подрібно обговорюють становище орґанізації в справі розємних комісій, мирових судів, умов на день, безробітних та кооператив.

З'їзд закінчив ся вибором нової управи орґанізації.

Протест проти надужитя польських жовнірів.

Понизше містимо депешу, котра була вислана совітським комісарем заграничних справ Чічеріном до аліянтських представителів. Вона між иншим звучить:

"Командант червоної армії на західнім фронті надсилає нам такі вісти: "Коли місто Борисів було заняте червоними військами, неприятель розпочав систематичну деструкцію міста, бомбардуючи правий беріг Березини. Відтак Поляки розпочали вогонь при помочі вибухових куль. Кинено на місто около 800 таких куль, запалюючи кільканайцять будинків. Незабаром вогонь обняв половину міста. Помимо дощу куль, завдяки любови комуністичної ідеї і енерґії революційного комітету, вдало ся забезпечити другу половину міста. Неприятель докладав всіх зусиль, щоби перешкодити в ратунковій праці, стріляючи до тих, котрі були заняті ратованем. Овочем сеї нелюдської стрілянини було 500 осіб убитих, головно спокійних мешканців міста, мущин, женщин і дітий, а около 100 осіб тяжко ранених згинуло в вогни. Решту трупів після позбираня, похоронено.

Слідуючого дня, неприятель знова розпочав вогонь на охоронену частину міста, не перериваючи його через два дні і то так сильно бомбардував, що з Борисова остали ся тільки звалища.

Ціле місто перемінило ся в одну купу згарищ; 10 тисяч мешканців, що повтікали з запалених будинків, розбігли ся по лісах без поживи і одежі. Число жертв головно поміж женщинами і дітьми дуже поважне.

Воєнна революційна рада знає про конечність застосованя всіх средств помочі.

Звертаючи на сі факти увагу правительств, що опікують ся і співділають з Польщею, совітське правительство підносить як найенерґічнійший протест проти таких дурних кроків і страхіть неприятеля, котрий атакує десятки тисяч невинних женщин і дітий. Совітське правительство звертає увагу всіх на те знасилуванє найбільше елементарних засад людства.

Комісар заграничних справ,
Чічерін".

На Гуцульщині коштує 100 кґ. кукурудзи 3000 корон! І то тяжко дістати, а зарібків нема ніяких. Люди мучать ся і терплять невисказану нужду.